

Sygn. akt: II AKa 6/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 października 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Alicja Bochenek (spr.)
Sędziowie	SSA Piotr Filipiak SSA Marek Charuza
Protokolant	Agnieszka Bargiel

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej del. do Prokuratury Okręgowej w Katowicach Agnieszki Nowrot-Baińczyk

po rozpoznaniu w dniu 23 października 2020 r. sprawy

wnioskodawcy **W. J.**

o odszkodowanie i zadośćuczynienie

na skutek apelacji pełnomocnika wnioskodawcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 4 kwietnia 2018 roku, sygn. akt V Ko 29/17 częściowo prawomocnie zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 7 września 2018 r., sygn. akt II AKa 297/18

- zmienia zaskarżony wyrok w punkcie I w ten sposób, że na podstawie art. 552§4 kpk dodatkowo ponad zasądzoną zaskarżonym wyrokiem kwotę 150.000 zł zasądza od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Katowicach na rzecz wnioskodawcy W. J. kwotę 150.000 (sto pięćdziesiąt tysięcy) złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 7 września 2018 roku tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wynikłą z niewątpliwie niesłusznego zatrzymania i tymczasowego aresztowania w postępowaniu przygotowawczym w sprawie sygn. V K 195/05 Sądu Okręgowego w Katowicach;
- w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
- kosztami postępowania w sprawie obciąża Skarb Państwa.

SSA Marek Charuza SSA Alicja Bochenek SSA Piotr Filipiak

UZASADNIENIE	
---------------------	--

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 6/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 4 kwietnia 2018 roku, sygn. akt V Ko 29/17, częściowo prawomocnie zmieniony wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 7 września 2018 roku, sygn. akt II AKa 297/18

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.1.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	

#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	Uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

1.5. Ustalenie faktów

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

1.6. Ocena dowodów

1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>Pełnomocnik wnioskodawcy W. J. zaskarżył wyrok w części dotyczącej przyznanego wnioskodawcy zadośćuczynienia za niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie, zarzucając:</p> <p>1. naruszenie przepisu postępowania , które miało wpływ na wynik sprawy, tj. art. 7 k.p.k. polegające na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów poprzez dokonanie sprzecznej z logiką oraz doświadczeniem życiowym oceny materiału dowodowego na wskutek czego przyjęto, że niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie wnioskodawcy nie</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>wpłynęło na całkowitą oraz bezpowrotną utratę kontaktów wnioskodawcy z synem, podczas gdy prawidłowa ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego doprowadzić powinna do uznania, iż na skutek tymczasowego aresztowania wnioskodawca utracił kontakt ze swoim małoletnim synem.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Na wstępie rozważań dotyczących zasadności podniesionych przez pełnomocnika wnioskodawcy w apelacji zarzutów, przypomnieć należy, że w niniejszej sprawie zarzuty tam zawarte ponownie są rozpoznawane przez Sąd Apelacyjny z uwagi na treść wyroku Sądu Najwyższego w Warszawie z dnia 11 grudnia 2019r., sygn. akt IV KK 765/18, który rozpoznając kasację wniesioną przez prokuratora na niekorzyść wnioskodawcy od uprzedniego wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 7 września 2018 roku, sygn. akt II AKa 297/18, zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 4 kwietnia 2018 roku, sygn. akt V Ko 29/17, <u>uchylił pkt I.2 wyroku Sądu Apelacyjnego</u>, tj. w części dotyczącej podwyższenia kwoty zadośćuczynienia na rzecz wnioskodawcy W. J. do kwoty 1.150.000 zł.</p> <p>Aktualnie, Sąd Apelacyjny rozpoznając w tej części sprawę, również zmienił zaskarżony wyrok w tym zakresie i podwyższył kwotę zasądzoną na rzecz wnioskodawcy zadośćuczynienia przez Sąd Okręgowy w Katowicach</p>		

z dnia 4 kwietnia 2018 roku, sygn. akt V Ko 29/17 o dodatkowe 150 tys. złotych oraz w konsekwencji, utrzymał w mocy oddalenie wniosku złożonego przez wnioskodawcę w pozostałej części, tj. stanowiącej różnicę pomiędzy kwotą 1.150.000 zł, a kwotą aktualnie zasądzonego zadośćuczynienia wynoszącą łącznie 300.000 złotych.

Ponowne rozpoznawanie sprawy przez Sąd Apelacyjny na skutek wydania przez Sąd Najwyższy wyroku kasacyjnego ma niezwykle istotne procesowe znaczenie, bowiem zgodnie z treścią art. 442 § 3 k.p.k. sąd drugiej instancji rozpoznający apelację, po uchyleniu poprzedniego orzeczenia i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym, związany jest zapatrywaniami prawnymi i wskazaniem sądu kasacyjnego. Zgodnie zaś z dyspozycją art. 518 k.p.k. przepis ten ma odpowiednie zastosowanie do postępowania prowadzonego ponownie po uchyleniu wyroku na skutek kasacji, to jest zapatrywania prawne i wskazania sądu kasacyjnego są wiążące dla sądu, któremu na skutek kasacji przekazano sprawę do ponownego rozpoznania. Oznacza to jednak obowiązek rozpoznania apelacji wyłącznie w granicach przekazania (art. 442 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.) i ustosunkowania się do zarzutów podniesionych w zwykłym środku odwoławczym, a nie do zarzutów sformułowanych w skardze kasacyjnej (por. wyrok SN z dnia 12.11.2008r., IV KK 148/08 oraz wyrok SA w Katowicach z dnia 7.12.2017r., sygn. II AKa 197/17).

Powyższe uwagi dotyczą oczywiście wszystkich omawianych zarzutów.

Przechodząc do pierwszego z nich, z całą stanowczością stwierdzić należy, że zarzut ten nie jest niezasadny. Sąd Okręgowy w kwestionowanym w powyższym zarzucie zakresie, postępowanie dowodowe przeprowadził wnikliwie i starannie, zaś przeprowadzone dowody poddał poprawnej analizie i ocenie przez pryzmat art. 7 k.p.k., czemu dał wyraz w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Ocena poszczególnych dowodów spotkała się z pełną akceptacją Sądu odwoławczego, jako pełna, rzeczowa, uwzględniająca zarówno zasady doświadczenia życiowego, jak i zasady logiki. Skarżący w złożonej apelacji nie wskazał w czym upatruje naruszenia wskazanego w zarzucie przepisu postępowania, ograniczając się jedynie do polemiki z ustaleniami Sądu I instancji, wskazując, że są dla wnioskodawcy niekorzystne. Powyższe nie uprawnia jednakże do twierdzenia, że ocena materiału dowodowego została przeprowadzona z naruszeniem dyspozycji art. 7 k.p.k. Przeprowadzona kontrola odwoławcza, nie wykazała natomiast jakichkolwiek błędów Sądu Okręgowego w tym zakresie. Odnosząc się do postawionego zarzutu, przypomnieć pierwszej kolejności należy zaprezentowany w tym zakresie przez Sąd Najwyższy w wydanym w niniejszej sprawie w wyroku kasacyjnym pogląd zgodnie z którym: „Trzeba przy tym z całym naciskiem podkreślić, że przedmiotowa sprawa nie dotyczy zadośćuczynienia za długotrwałe postępowanie karne, a jedynie za okres niewątpliwie niesłusznego zatrzymania i tymczasowego aresztowania. Co się zaś tyczy przerwanych kontaktów

wnioskodawcy z synem, to analiza dotychczas zebranych w sprawie dowodów nie pozwala na konstatację, że było to wyłącznie spowodowane tymczasowym aresztowaniem wnioskodawcy. O tym bowiem decydował sąd nie w kontekście tymczasowego aresztowania wnioskodawcy, ale w kontekście stawianych mu zarzutów, a i sam wnioskodawca nie wystąpił w ustawowym terminie o podjęcie zawieszono- go postępowania regulującego kontakty z synem”. Powyższa argumentacja – z którą nie sposób się na kanwie niniejszej sprawy nie zgodzić, a dodatkowo Sąd Apelacyjny poglądem tym jest związany, już powoduje, że postawiony zarzut jawi się jako oczywiście bezzasadny.

Wnioskodawca – jak wynika z akt sprawy – był tymczasowo aresztowany przez okres 8 miesięcy i 6 dni. W tym okresie, w istocie, na wskutek tymczasowego aresztowania był pozbawiony możliwości kontaktowania się z małoletnim (wówczas 4 letnim) synem. Jednakże po upływie tego okresu czasu, przeszkoda ta w postaci tymczasowego aresztowania ustała i nie mogła mieć bezpośredniego wpływu na jego kontakty z synem. Natomiast, co jeszcze raz należy podkreślić – podstawę żądania zadośćuczynienia w trybie art. 552 k.p.k. nie mogą stanowić postawione wnioskodawcy zarzuty i toczące się przeciwko niemu postępowanie karne oraz powiązane z tym ograniczenia - o czym skarżący najwyraźniej zapomina. Jak wynika z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku, Sąd Okręgowy badając okoliczności mające wpływ na kontakty

wnioskodawcy z małoletnim synem M. J., dopuścił dowód z akt sprawy Sądu Okręgowego w Katowicach o sygn. akt XVIII RC 97/04, w której zapadło postanowienie z dnia 2 lipca 2004 roku powierzające B. J. w trybie zarządzenia tymczasowego sprawowanie pieczy nad małoletnim synem i pozbawiające wnioskodawcę prawa do kontaktu z dzieckiem. Sąd Okręgowy dowód ten ocenił w powiązaniu z całością materiału dowodowego wyprowadzając słuszny i jedyny możliwy do zaakceptowania wniosek, że jedynie brak kontaktu wnioskodawcy z synem w okresie tymczasowego aresztowania winien być uwzględniony przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia w niniejszym postępowaniu. Zaś ewentualne jego roszczenia związane z niemożnością nawiązania i utrzymywania kontaktu z synem w okresie po uchyleniu tymczasowego aresztowania, jako nie pozostające w bezpośrednim związku z tym środkiem, mogą być dochodzone wyłącznie na drodze postępowania cywilnego. Pogląd ten Sąd Okręgowy poparł dodatkowo treścią wyroku SA w Katowicach z dnia 19.12.2013r., sygn.

II AKa 433/13, z którym w pełni identyfikuje się Sąd Apelacyjny orzekający w niniejszym składzie.

Wniosek

wniosek o zmianę w/w wyroku i przyznanie wnioskodawcy zadośćuczynienia za niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie w kwocie 2.025.000 zł, ewentualnie o:

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>- uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Katowicach</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>złożone wnioski zarówno o zmianę wyroku, jak i jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w świetle postawionego zarzutu były niezasadne.</p>		
<p>3.2.</p>	<p>2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na pominięciu;</p> <p>- faktu, iż wnioskodawca został prowadzony w kajdankach do swojego miejsca zamieszkania podczas przesłuchania, co naraziło go na dotkliwą dolegliwość związaną z ujawnieniem zajścia tymczasowego aresztowania sąsiadom, podczas gdy dowody zebrane w sprawie wskazują jednoznacznie na takie zdarzenie;</p> <p>- faktu, iż wnioskodawca przebywając w areszcie śledczym w początkowym okresie niemalże głodował, albowiem nie zostały mu zapewnione odpowiednie posiłki, zgodnie z jego dotychczasowym żywieniem, podczas gdy dowody zebrane w sprawie, w tym w szczególności zeznania świadków oraz wnioskodawcy wskazują na taką okoliczność</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>zarzut częściowo zasadny. W istocie, jak przekonuje treść pisemnego</p>		

uzasadnienia zaskarżonego wyroku, Sąd Okręgowy całkowicie pominął podniesioną przez skarżącego okoliczność, że wnioskodawca został doprowadzony w kajdankach przez policjantów do bloku w którym mieszkał, na oś. (...) w K., na czynność przeszukania jego mieszkania, co naraziło go na dodatkową dolegliwość i cierpienie spowodowane tym, że w środowisku w którym zamieszkiwał, był znany, a prowadzony był do zajmowanego mieszkania przez policjantów z założonymi na rękach kajdankami. Tym samym, bezsprzecznie dodatkową dla wnioskodawcy dolegliwość stanowiło ujawnienie przed osobami zamieszkującymi w pobliżu, fakt zatrzymania go przez policję, a prowadzenie skutego kajdankami wprost sugerowało o podejrzeniu popełnienia przez niego poważnego przestępstwa. Powyższy wniosek nasuwa się wprost na podstawie doświadczenia życiowego i zasady logiki, toteż zbędne w tym zakresie jest dowodzenie tego na podstawie zeznań świadków zamieszkujących w sąsiadujących blokach, na okoliczność czy w istocie opisany powyżej fakt widzieli, jak podnosił prokurator. Po pierwsze przesłuchanie wszystkich osób zamieszkujących w sąsiednich blokach byłoby absurdalne, zwłaszcza, że doświadczenie życiowe wskazuje, że tego rodzaju zdarzenie bardzo rzadko umyka uwadze osób zamieszkujących w sąsiadujących blokach i często budzi zainteresowanie i emocje, pobudza do rozmów na ten temat, czynienia ustaleń co było przyczyną aresztowania, jakie zarzuty ma postawione, świadomość czego, dodatkowo w świetle postawionego wnioskodawcy zarzutu, mogła wywołać u wnioskodawcy

dodatkowe cierpienie i przeświadczenie krzywdy, a także w znacznym stopniu mogła poniżyć go w opinii publicznej, czego świadomość z pewnością również towarzyszyła wnioskodawcy. Okoliczność ta nie mogła zatem pozostać bez wpływu na wysokość zasądzzonego zadośćuczynienia.

Odnosząc się natomiast do drugiej części podniesionego zarzutu dotyczącego głodowania wnioskodawcy z uwagi na stosowaną dietę wegetariańską, to okoliczność ta została uwzględniona przez Sąd i instancji, co jednoznacznie wynika z treści pisemnego uzasadnienia. Sąd ten na karcie 4 i 5 pisemnego uzasadnienia wskazał, że wnioskodawcy przebywającemu na Izbie Zatrzymań Komendy Wojewódzkiej Policji w K. „zapewniono posiłek zawierający mięso, a ponieważ był wegetarianinem, nie jadł nic od momentu zatrzymania”. W dalszej części uzasadnienia Sąd ten nadto ustalił, że: „w czasie pobytu w Areszcie Śledczym w M. wnioskodawcy nie zapewniono pożywienia zgodnego z jego dietą. Jako wegetarianin był zmuszony w znacznej części korzystać z produktów zakupionych w sklepie znajdującym się na terenie Aresztu, co zmusiło go do zweryfikowania diety, jaką stosował przed aresztowaniem”, oraz „przez początkowy okres pobytu w warunkach izolacji, wnioskodawca w niewielkim stopniu zaspokajał swoje potrzeby żywieniowe, gdyż nie posiadał odpowiednich środków na ich zakup, zaś prośby o dostarczenie mu posiłków wegetariańskich nie zostały uwzględnione”. W związku z powyższym zarzut, jakoby Sąd okoliczności tych nie uwzględnił

<p>jest niezasadny. Powyższe ustalenie znalazło także odzwierciedlenie w argumentach podnoszonych przez Sąd Okręgowy przy analizowaniu i miarkowaniu wysokości należnego mu zadośćuczynienia.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>wniosek o zmianę w/w wyroku i przyznanie wnioskodawcy zadośćuczynienia za niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie w kwocie 2.025.000 zł, zaś ewentualnie o:</p> <p>- uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Katowicach</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>złożony wniosek o zmianę wyroku, był co do zasady słuszny, bowiem Sad I instancji nie uwzględnił wszystkich okoliczności, które miały wpływ na wysokość należnego zadośćuczynienia, w tym omówionego powyżej – jednakże żądana kwota zadośćuczynienia była niezwykle wygórowana, co spowodowało, że należało sformułowany wniosek uznać jedynie za częściowo zasadny.</p> <p>Całkowicie nieuprawnionym i nieuzasadnionym był natomiast wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku w tej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie był zdaniem Sądu odwoławczego kompletny, złożona apelacja nie wskazała także konieczności i kierunku w jakim mógłby zostać</p>		

poszerzony, zatem wniosek w tym przedmiocie należało uznać za całkowicie chybiony.		
3.3.	3. niedokonanie wszechstronnej oceny materiału dowodowego, na skutek czego ustalono, że do skali krzywdy poniesionej przez wnioskodawcę odpowiednią kwotą zadośćuczynienia jest kwota 150 tys. zł, podczas gdy rozmiar krzywdy wnioskodawcy poniesionej na skutek niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania wyrażający się w utracie kontaktów z rodziną, konieczności znoszenia warunków tymczasowego aresztowania, zmianie w psychice wnioskodawcy, porzuceniu życiowych planów, ostracyzmie społecznym i środowiskowym uzasadnia przyznanie wnioskodawcy zadośćuczynienia żądanego we wniosku	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
wniosek częściowo zasadny. Na wstępie podkreślić należy, że bez wątpienia słuszny jest zaprezentowany przez Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku kasacyjnego pogląd, iż „ingerencja sądu odwoławczego w ustalenie wysokości zadośćuczynienia jest dopuszczalna jedynie w sytuacji, w której Sąd pierwszej instancji nie uwzględni wszystkich istotnych okoliczności wpływających na rozmiar krzywdy lub też nie dostrzeżone przez sąd a quo okoliczności zostaną w oczywisty i rażący sposób zdeprecjonowane bądź też wyolbrzymione, prowadząc do zasądzenia zadośćuczynienia,		

którego wysokość jest rażąco wysoka bądź też, która rażąco odbiega od tej, która byłaby odpowiednia do rozmiarów doznanej krzywdy”.

Właśnie z tego rodzaju sytuacją, uprawniająca sąd odwoławczy do podwyższenia zasądzonego przez sąd I instancji zadośćuczynienia mamy do czynienia w niniejszej sprawie. Sąd Okręgowy zasądzając od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy W. J. kwotę 150.000 złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę

w związku z niewątpliwie niesłusznym tymczasowym aresztowaniem w okresie od 8 kwietnia 2004 roku do dnia 14 grudnia 2004 roku, w sprawie Sądu Okręgowego w Katowicach, sygn. akt V K 195/05 dopuścił się obu błędów wskazanych w zaprezentowanym powyżej poglądzie Sądu Najwyższego, a mianowicie nie uwzględnił wszystkich ustalonych w sprawie okoliczności mających istotny wpływ na wielkość wyrządzonej wnioskodawcy krzywdy, a co za tym idzie wysokości należnego mu zadośćuczynienia, a także niewłaściwie ocenił znaczenie poprawnie ustalonych, lecz niedoszacowanych okoliczności sprawy

z perspektywy wielkości krzywdy, co spowodowało w oczywisty i rażący sposób ich zdeprecjonowanie i zasądzenie zadośćuczynienia, którego wysokość rażąco odbiega od tej, która byłaby odpowiednia do rozmiarów doznanej krzywdy. Okoliczność, która nie została przez Sąd I instancji uwzględniona przy ustalaniu rozmiarów doznanej przez wnioskodawcę krzywdy, a przez to nie znalazła odzwierciedlenia w wysokości zasądzonego zadośćuczynienia została w

sposób szczegółowy omówiona we wcześniejszym punkcie uzasadnienia, brak zatem powodu by tę część uzasadnienia ponownie powtarzać, przypomnieć jedynie należy, że polegała na pominięciu faktu, że wnioskodawca został doprowadzony skuty w kajdankach przez policjantów do bloku w którym mieszkał, na czynność przeszukania jego mieszkania. Odnosząc się natomiast do wielkości krzywdy jakiej doznał wnioskodawca, determinującej wysokość zadośćuczynienia, Sąd Apelacyjny uznał, że zasądzona przez Sąd Okręgowy z tego tytułu kwota 150.000 złotych nie jest adekwatna do wyrządzonej wnioskodawcy krzywdy z tytułu niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania. Bezspornym pozostaje, że zadośćuczynienie ma formę jednorazowego świadczenia pieniężnego, które pełni funkcję kompensacyjną i właśnie dlatego tak ważnym jest aby kwota tego zadośćuczynienia była poprawnie ustalona, nie za niska, ale też nie za wysoka. O tym w jakich ramach winna się zawierać, by w pełni odzwierciedlać rozmiar doznanej przez osobę pokrzywdzoną krzywdy, nakreślił także w wyroku kasacyjnym Sąd Najwyższy i pogląd tam zaprezentowany jest jak najbardziej słuszny. Szereg słusznych w tym zakresie orzeczeń przytoczył także Sąd Okręgowy w sporządzonym uzasadnieniu. Rzecz w tym, aby poglądy te znalazły poprawne odzwierciedlenie w kwocie zasądzonego zadośćuczynienia. Odnosząc te rozważania do realiów niniejszej sprawy, stwierdzić należy, że o ile Sąd Okręgowy poza wyżej wskazaną okolicznością którą pominął, to

dokonał prawidłowych ustaleń w zakresie wystąpienia czynników warunkujących rozmiar krzywdy doznanej przez wnioskodawcę, czego dowodzi treść pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku, to jednak okolicznościom tym nie przypisał należytego znaczenia, co w konsekwencji doprowadziło do orzeczenia rażąco niskiego zadośćuczynienia, a przez to spowodowało konieczność znacznego jego podwyższenia przez Sąd odwoławczy. Toteż oceniając rozmiar wyrządzonej wnioskodawcy krzywdy, uznał za konieczne podwyższenie przyznanego mu zadośćuczynienia o kwotę 150.000 złotych wraz z ustawowym odsetkami od dnia uprawomocnienia się uprzednio wydanego wyroku przez Sąd Apelacyjny. Zasądzona łączna kwota 300.000 złotych zadośćuczynienia winna stanowić dla wnioskodawcy z jednej strony wyraźnie odczuwalną rekompensatę ekonomiczną, a z drugiej pozostać w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa, a zarazem uwzględniać zarówno indywidualne cechy wnioskodawcy, jak i długość stosowanego wobec niego tymczasowego aresztowania, a nadto w szczególności to, że po raz pierwszy został pozbawiony wolności, warunki panujące w miejscach odosobnienia w których przebywał, w tym warunki sanitarne, trudności w utrzymaniu higieny osobistej i załatwianie potrzeb fizjologicznych na oczach współsadzonych, uwzględnić przy tym także stopień doznanych dolegliwości, przeżycia natury moralnej z tego wynikające, takie jak utrata dobrego imienia, ostracyzm środowiskowy,

konieczność poddania się rygorom związanym ze stosowaniem środka przymusu, rozłąka z bliskimi, a także podnoszony przez skarżącego głód wnioskodawcy na skutek braku odpowiedniej diety, którą przed zatrzymaniem stosował. Sąd apelacyjny wziął także pod uwagę to, że tymczasowe aresztowanie wpłynęło na jego plany zawodowe oraz wywołało problemy psychiczne, stany lękowe. Podkreślić przy tym należy, że wszystkie okoliczności wpływające na rozmiar odniesionej przez wnioskodawcę krzywdy, wskazane przez pełnomocnika wnioskodawcy zostały przez Sąd Okręgowy wymienione i uwzględnione, Sąd Apelacyjny uznał jedynie, że nie znalazły odpowiedniego przełożenia na wysokość zasądzonych zadośćuczynienia, czyniąc orzeczoną kwotę rażąco niską i dlatego kwotę tę podwyższył.

Niemożliwe było natomiast uwzględnienie roszczenia w dalszej części, gdyż nie można tracić z pola widzenia tego, że szereg cierpień psychicznych i problemów natury psychicznej u wnioskodawcy, co sam przyznał w składanych zeznaniach, wynikały nie tylko ze stosowanego wobec niego tymczasowego aresztowania, ale również wpływ na powyższe miały same postawione mu zarzuty oraz prowadzone przeciwko niemu długotrwałe postępowanie karne, co nie podlega uwzględnieniu przy określaniu wielkości krzywdy z racji niesłusznego tymczasowego aresztowania. Zauważyć równocześnie należy, że wysokość przyznanego innym wnioskodawcom zadośćuczynienia, nawet w podobnych sprawach, nie może mieć przełożenia

na wysokość przyznanego zadośćuczynienia wnioskodawcy w niniejszej sprawie, bowiem okoliczności wpływające na wysokość zadośćuczynienia zawsze mają charakter ściśle osobisty. Dlatego też w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy, uznając, że 300.000 złotych jako łączna kwota zadośćuczynienia jest adekwatnym wynagrodzeniem do postaci i rozmiarów poniesionej przez wnioskodawcę krzywdy i służyć będzie złagodzeniu doznanej krzywdy, nie będąc równocześnie źródłem wzbogacenia się. Orzeczenie wyższej kwoty zadośćuczynienia byłoby natomiast nazbyt wysokie, przekraczające ramy o których była mowa powyżej.

Wniosek

wniosek o zmianę w/ w wyroku i przyznanie wnioskodawcy zadośćuczynienia za niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie w kwocie 2.025.000 zł, zaś ewentualnie o:

- uchylene orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Katowicach

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

złożony wniosek o zmianę wyroku, był co do zasady słuszny, bowiem Sąd I instancji nie uwzględnił należycie wszystkich okoliczności, które miały wpływ na wysokość zasądzzonego zadośćuczynienia, o czym była mowa powyżej, a także zasądzona kwota zadośćuczynienia była rażąco niska, co omówiono powyżej. Natomiast wnioskowana

przez pełnomocnika wnioskodawcy kwota zadośćuczynienia była niezwykle wygórowana i w tej części wniosek był niezasadny, co również omówiono powyżej. Całkowicie nieuprawnionym i nieuzasadnionym był natomiast wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. Materiał zgromadzony w sprawie jest kompletny, pozwalający na wyrokowanie w sprawie, złożona apelacja nie wskazała także konieczności i kierunku w jakim mógłby zostać poszerzony, zatem wniosek w tym przedmiocie należało uznać za całkowicie chybiony.

OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
4.1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
punkt 2 wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 4 kwietnia 2018 roku, sygn. akt V Ko 29/17, częściowo prawomocnie zmienionego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 7 września 2018 roku, sygn. akt II AKa 297/18	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	

<p>mając na uwadze treść wyroku Sądu Najwyższego w Warszawie z dnia 11 grudnia 2019r., sygn. akt IV KK 765/18, który rozpoznając kasację wniesioną przez prokuratora na niekorzyść wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 7 września 2018 roku, sygn. akt II AKa 297/18, zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 4 kwietnia 2018 roku, sygn. akt V Ko 29/17 i uchylił pkt I.2 wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 7 września 2018 roku, sygn. akt II AKa 297/18, tj. w części dotyczącej podwyższenia kwoty zadośćuczynienia, Sąd Apelacyjny przy ponownym rozpoznaniu sprawy w uchylonym zakresie i podwyższył kwotę zasądzoną przez Sąd Okręgowy w Katowicach z dnia 4 kwietnia 2018 roku, sygn. akt V Ko 29/17 zadośćuczynienia na rzecz wnioskodawcy W. J. o dodatkowe 150 tys. złotych oraz w konsekwencji utrzymał w mocy oddalenie wniosku złożonego przez wnioskodawcę w pozostałej części, stanowiącej różnicę pomiędzy kwotą 1.150.000 zł, a kwotą 300.000 złotych.</p>	
<p>1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>punkt I wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 4 kwietnia 2018 roku, sygn. akt V Ko 29/17, w ten sposób, że na podstawie art. 552 § 4 k.p.k. dodatkowo ponad zasądzoną zaskarżonym wyrokiem kwotę 150.000 złotych zasądził od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Katowicach na rzecz wnioskodawcy W. J. kwotę 150.000 złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 7 września 2018 roku tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wynikłą z niewątpliwie niesłusznego zatrzymania i tymczasowego aresztowania w postępowaniu przygotowawczym w sprawie o sygn. V K 195/ 05 Sądu Okręgowego w Katowicach.</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>uznając w części za zasadne zarzuty podniesione w punktach 2 i 3 złożonej apelacji przez pełnomocnika wnioskodawcy, należało zaskarżony wyrok zmienić podwyższając kwotę zasądzoną zadośćuczynienia o kwotę 150.000 złotych z ustawowymi odsetkami za</p>	

opóźnienie od 7 września 2018 roku, tj. daty wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 7 września 2018 roku, sygn. akt II AKa 297/18 w części skasowanej wyrokiem Sądu Najwyższego w Warszawie z dnia 11 grudnia 2019r., sygn. akt IV KK 765/18.

1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		

1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
punkt 3	kosztami postępowania w sprawie obciążono Skarb Państwa	
PODPIS		
SSA Marek Charuza SSA Alicja Bochenek SSA Piotr Filipiak		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	pełnomocnik wnioskodawcy W. J.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	w zakresie zadośćuczynienia za niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana